

Publicerad 2010-06-17 16:18 av jessiej

Mest massa babbel som jag skrev inatt mellan tårarna. Trots den kassa txten jag skrivit är den långt ifrån färdig. Men jag tror att många kan känna igen sig i det, på något vis.

Han fick mig att kunna le igen, tills. . .

Han kom som räddaren i nöden, som ängeln från ovan in i mitt liv. Med sina magiska krafter, sina strålande ögon, sitt vackra leende, fick han mig att kunna le igen. Lika så fick jag honom att le. Hans mystiskt vackra ögon fick mig att smälta totalt. Han lovade mig guld och gröna skogar, att han skulle skydda mig från all världens faror, att jag aldrig mer skulle behöva vara rädd för att säga de tre orden "jag älskar dig". Han var så snäll, omtänksam och omänskligt kärleksfull. Han gjorde allt för att jag skulle må så bra som möjligt. Han gav mig allt.

Men bortom den snälla, omtänksamma och omänskligt kärleksfulla människa som han var så hade han också sidor som visade att han var hatisk, hård, solid, elak och rätt ut sagt ond. Djävulens son. Jag spenderade tre år med en kille som misshandlade mig både fysiskt på psykiskt och våldtog mig. Han gav mig blåmärken på ben, armar, rygg och mage. Hans psykiska misshandel tog hårdast, jag var värdelös, inget att ha, han var den enda som kunde ta hand om mig på sitt sätt, jag var ingen, jag hade inget namn, han kvävde mig totalt. Han hånkrattade åt mina patetiska ord som slängdes i ansiktet på honom, de rädde inte på honom, han föll inte. Han föll inte lika hårt som jag.

Varför spenderade jag tre år av mitt liv med en kille som dödade mig?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren jessiej med Poeter.se id #33511 innehar upphovsrätten